

Hurááááhuraráááááá máááme voknáááá!

Nový. Vesnický, krásný, úžasný a konečně v Domečku! Je to zatím teda jen v první části. Ale já mám takovou radost!

Nešlo sice všechno úplně hladce a dokonce došlo i na konflikt a to je u mojeho nejhodnějšího nejroznějšího muže co říct, ale konec dobrý, šéčko dobrý. Okna jsme objednávali už před drahnou dobou a protože jsou to okna dřevěná, ze speciálního dřeva, opatřená a ošetřená barvou a voskem, trvalo to. Měli jsme obavu, zda v týchle době vůbec k realizaci dojde, ale dodavatel nás průběžně informoval sám od sebe a termín, včetně i hodiny, klapnul přesně do puntíku.

Jen páni montéři trošku neklapli. To že byli tak nějak - já nechci říct protivný, to ne, ale takový bručounský a odtažitý, až jako moc, tak prostě to tak bylo. Nemusí bejt každej družnej. A ledy neroztála ani káva, kterou jsme nabídli. Člověk měl prostě takovej nějak blbej pocit, že když zmizí, udělá nejlíp. Inu prostě každej jsme nějakěj-i když je zvláštní, že takhle to měli oba, navíc to vypadalo, že nemluví ani mezi sebou. Tak jsem po úvodním pozdravu, donesení mlíka a cukru ke kafi, prostě vysmahla a jala se navíc dozorovat, aby se v prostoru nemotali ani ohařici, ani kempující Moures, kterej je zvědavej víc, než tři sta vopic a u všeho potřebuje bejt. I tak se asi dvakrát stalo, že špatně držící dveře od kůchně povolily a ti tři se vyřinuli ven jak virová nálož a rozprchli se do prostou. Když jsem dokopala dovnitř ohaře, a hnala tam Mourese, vyběhnul vždycky jeden ohař ven, když jsem dovnitř nacpala Mourese, vyproudil ven i druhej ohař.... ne, nebylo to jednoduchý sehnat je dovnitř zase zpátky, protože ohaři sice nakonec poslechnou, ale Moures nikoliv a ten to celý rozbije. Takže já se prostě snažila bejt zmizelá, i když někdy neúspěšně.

Jenže, že jo. Brtník zmizet nemohl a udělal jen dobře. Protože tím pádem hned, ale opravdu hned na začátku při montáži prvního okna byl svědkem toho, jak montér to okno drahý jako prase prostě.....odštípнул! A místo toho, aby se omluvil, byl ještě víc než naštvanej, když to takhle kulantně řeknu.

Já chápu, že byl naštvanej na sebe, jak potom říkal, ale to jaksi, že jo. Brtník za to nemohl a on je opravdu ten poslední, kdo by věci eskaloval. Stačilo by bývalo, kdyby maník hodil omluvu a byl by klid. I by si to opravil Brtník sám, jak ho znám. Což by teda mě štvalo,

protože opravdu ta okna jsme vybírali, aby byla kvalitní a to fakt nestojí málo. A když vám do toho hned zatne a odštípne to a snaží se to nějak zatento.... tak to není nejlepší řešení. Kdybych tam býval byla já..... byl by to slušnej kolotoč. Nicméně jsem do toho nezasahovala. Jen jsem teda požádala Brtnika, ať cinkne tomu u koho jsme to objednávali. Nejdřív spíš nechtěl, ale jsem hudrala, s odkazem na to, že za tak velký peníze mít hned okno poškozený, tak nakonec zavolal a výsledek byl ten, že poslali obratem technika. Ten když se dostavil, tak konečně přijel někdo s úsměvem a normální. Já ty pány nechci urazit, ale prostě to bylo diivnýýý. Já nepotřebuju švitořit, když vidím, že o to někdo nestojí, ale jestli se někdo ani maličkatě neusměje v odpověď, když ho s úsměvem pozdravíte a vypadá to, že ho tím pozdravem opravdu otravujete, stejně jako s tím, že mu donesete to mlíko a cukr do kafe, který chcete, tak je to prostě divný. Neprobíhala ani základní komunikace □ . Pan technik byl prý z jinýho těsta. Já tam radši nebyla, ať se nemotám, ale Brtnik pravil, že konečně někdo normální. Kdo mu navíc i k těm oknům a údržbě něco řekl.

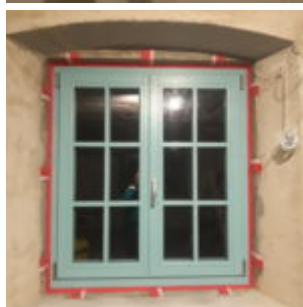
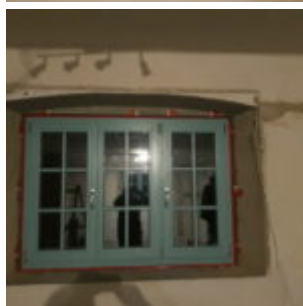
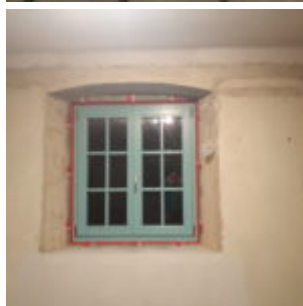
Když pak fšící odjeli, šli jsme se kochat. Z Brtnika mohla opadnout ta otrávenost. “Jeditííí, ty sou ale roztomilý!”, vypadlo ze mě. A jsou. Když si to představím, až to bude šécko komplet. S bílou fasádou a s plastickejma rámečkama kolem oken, tak jak to bývalo dřív - i proto jsme vybírali typickou venkovskou barvu oken - toooo bude krása. Otvírali jsme postupně okna a zkoumali je, jak vědec blechu pod mikroskopem (abych do článku dostala taky trochu něco od psů □) .

Prostor se - aspoň pro nás, pro čtenáře asi ne □ - okamžitě zútulnil a po dlouhý době to zase bylo něco, co přibýlo, co se nebouralo, co naopak vzniklo. Bylo to prostě jako u lidí □ , jak říkávám. Když jsme se dost vynadávali, popadli jsme ohařiska a vypadli směr chalupa. Bylo nutno nakrmit ptáčky, vyzvednout tam nějaký věci, okouknout, jak to tam vypadá, stavit se ve stavebninách pro další nezbytnostě a.....zajet si do Žatce na kávičku. Takovej malej adventní výletík. Trhy tam pochopitelně nejsou, ale výzdoba je a kávička u Amélie s dortíkem byla taky tak jako adventní. I proto, že jak paní majitelka, tak paní prodavačka jsou dámy nesmírně milé (A ššííííkovné! Kdybyste viděli ten dortík, co zrovna připravovaly pro malýho oslavence k zabalení!), takže bylo útulno a milo. Ohařící dokonce dostali svůj dortík!! Takový voni už josu tam celerbrítý!

Cestou zpátky jsem ešče v lesích zavelela háááá! A Brtnik mi musil zastavit, abych si mohla nasbírat náruč větví z pokácených stromů. Páč v Domečku si to přece musim vyzdobit taky.

Máme vokna!

A to jsem ešče netůchala, JAK moc si to vyzdobim. Zpátky jsme dorazili se setměním a tak zdobení muselo počkat na druhý den. Pro ten moment jsme toho měli oba nějak plný brejličky a byli rádi, že jsme si dali velmi, velmi pozdní oběd, či spíš brzkou večeři už a šli se znovu kochat novejma oknama. Jen co se jim vymění ty kličky za něco vzhlednějšiho, budou už úplně dokonalý.

Máme vokna!

My tři králoové... aneb výstupní kontrola oken □